ANUL III. — Nr. 8

15 FEBRUARIE 1927

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"

Mai mult curaj!

Cu toată „diplomația" ce se străduesc a păstra ziare, cu suflet românesc, cum sunt „Universul", „Viitorul" „Indreptarea" în chestiunea jidovească, provocările și calomniile din partea cetățenilor proaspăt făcuți se înmulțesc în așa măsură, încât numitele ziare nu mai pot menține rezerva ce își impun, ci, împinse de opinia publică, ating problema îndrăsnind, pe un ton dulce și timid, să dea modest unele sfaturi și rectificări.

Este curioasă această atitudine compusă din sfială și o neîntemeiată așteptare!

Să ne sfiim a combate viguros, fățiș și cu o crescândă energie sufletească un dușman intern, care ne atacă prin presa lui național-jidovească și „anumita presă" în mod trivial și perfid, fără nici o măsură și cu o ură ce sporește zilnic? Această atitudine nu poate fi scuzată prin nici-o considerație, domnilor dela cele trei gazete!

Știm ce obișnuiți a obiecta; „noi *nu* considerăm massa întreagă a națiunii evree ca dușmană poporului român și organizației lui de stat; noi facem o deosebire între calomniatorii de profesie dela diferite organizațiuni evreești din țară, între scribii plătiți spre a ne calomnia de la „anumita presă" și între marea populație semită pașnică și muncitoare care înțelege să trăiască în armonie cu Românii".

Cred că v'am redat exact fondul obiecțiunilor. Ei bine, domnii mei, vă înșelați amar când susțineți această teză.

Dacă faceți afirmațiunea din „diplomație", bazată pe oportunitate, nu discut: pentru că nu înțeleg a urma diplomația tăcerii, când barca națiunii începe a se scufunda sub povara imigrației și a apăsării jidovești. Simțul conservării de neam mă împinge irezistibil să dau alarma!

Dacă faceți afirmațiile de mai sus, cu bună credință, atunci se impune datoria de a scutura la o meditație mai temeinică, în lumina realității, pe cei ce se mai leagănă în zadarnice iluzii.

O campanie de bârfire sistematică, acută și stridentă s'a deslănțuit asupra țării, fiind alimentată de calomniile Jidanilor interni, transmise prin mijloace permise ori clandestine Jidanilor de peste graniță. Presa noastră, cu suflet românesc, compusă din cele trei mari cotidiane, reacționează molâu, slăbănog și timid, așteptând de la Jidanii din țară, de la cei din categoria presupusă a cetățenilor loiali, să desmintă calomniile din streinătate.

Așteptare zadarnică! Cetățenii considerați „loiali" tac și iar tac, deși numitele ziare la diferite ocazii, cu un ton foarte împăciuitor, blajin până la supunere, declară că s'ar mulțumi cu minimum de desmințire, formulată ori-cât de vag și ori cât de slab. O muțenie generală a cuprins pe fie care dintre „cetățenii loiali" cari, după aprecierea celor trei gazete, formează populația „pașnică și muncitoare evreiască, dornică de păstrarea armoniei cu noi autohtonii." Prin această atitudine se produce proba incontestabilă, că fie-care Jidan din țară se solidarizează tacit cu dușmanii bîrfitori ai României!

In situația actuală mai mult, decât a ne calomnia în streinătate și a tăcea când se cere o desmințire, nu poate face. Acțiunea de astă-zi a fie-cărui Jidan contra României, care-l nutrește și-l îmbogățește, se concentrează prin machinațiuni ascunse, când este vorba de făurirea calomniei; se concentrează perfid și eficace printr'o atitudine pasivă când este vorba de a da o desmințire.

In altă situație însă, purtarea aceluiași Jidan se poate schimba; de la atitudinea pasivă trece sgomotos și impertinent la acțiune. Ambele purtări sînt manifestațiuni, condiționate de împrejurări, ale aceluiași *suflet pe fundul căruia s'a lăsat de veacuri drojdia urii implacabile contra a tot ce nu este Jidan.*

Pornind de la această constatarea istoricește stabilită, te rog domnule, cititor, să-ți reamintești atitudinea *masei populației jidovești*, în altă situație, și anume: când au pătruns armatele lui Mackensen în București!

Mă opresc a reproduce aici citații din cart[illegible] Arhibald întitulată „*Porcii*" [illegible] sau din cartea aceluiași autor [illegible]urtând [illegible]numele „*Anumita Pres*[illegible] spre a nu se obiecta că aduc drept dovadă notele subiective ale unui „om necăjit".

Tipăresc aici câte-va rânduri, scrise de distinsul gazetar C. Bacalbașa, în „Universul" din 21 Ianuarie 1927, luat din articolul de fo[illegible] intitulat „*Cine ar putea cred*[illegible] să înțelegi, domnule ce[illegible] tocmai *massa populației* [illegible] pe care o mai cred [illegible] „loaială", s'a arătat ata[illegible] noasă cu noi, și [illegible] ori ce prevedere atât [illegible] în bucuria ei față de [illegible] război, în cât a [illegible] pe înși[illegible] învingătorii momentului. Iată ce scrie dl Bacalbașa, care tot mai crede încă în temeinicia deosebirii între Jidani hostili țării și gloata Jidanilor „loiali":

„Imi aduc aminte scena de sub ocupație!

„Era a treia zi dela intrarea dușmanului în Capitala țării. Dinspre calea Rahovei intrau în București convoiurile sinistre ale armatei au-

stro-ungare, iar pe amândouă trotuarele mii şi mii şi multe mii de oameni — în majoritate femei — aclamau pe inamic.

De unde eşise, din ce găuri se năpustise la lumina zilei această populaţie streină, duşmană fără iertare a neamului românesc? Mii de mâini fîlfîiau batistele şi numeroase doamne şi domnişoare scoborau trotuarele până în mijlocul străzii şi împărţeau ţigări soldaţilor“.

Era domnule Bacalbaşa, şi domnilor confraţi dela cele trei ziare cu suflet românesc, era populaţia jidovească din cartierul plin de Jidani, străbătut de calea Rahovei; era seminţia de năpârcă, încălzită la sânul ţării, în care a înfipt colţii veninoşi în ceasul de supremă restrişte; era grosul populaţiei evreieşti, pe care o mai credeţi paşnică şi loială chiar după proba contrarie a unui examen istoric, dela care astăzi încă mai aşteptaţi să desmintă bârfirile contra României întregite.

Sînt două feluri de a trata pe oameni în viaţă: ori crezi bun pe seamănul tău până la proba contrarie: ori îl crezi rău de la început până ce îţi va fi dat dovada că este bun.

Noi de la început am crezut buni pe Jidani, conform unei înclinaţii sufleteşti, pe care o împărtăşim cu toate popoarele latine.

Dar să persişti în [illegible]ata favorabilă şi după ce [illegible]divid[illegible] ţi-a dat dovadă contrară, aceasta [illegible]seamnă a păcătui contra acelui [illegible] simţ suveran, care este podoaba [illegible]fletului latin.

Mintea cumpănită, pusă în interesul naţiei româneşti, nu mai permite asemenea greşală.

[illegible] faţa faptelor incontestabile avem [illegible] să ne revizuim vechile opi[illegible] [illegible]azetarul, mai mult ca ori [illegible] profesionist, este obligat [illegible] chemarea lui să caute a[illegible]virea scrutătoare dincolo [illegible]arenţelor, spre a desco[illegible]atul fond al lucrurilor, ce [illegible]tăinuiască fără reserve şi fără „[illegible]naţie“ cititorilor săi.

Niciodat[illegible] în viaţa-i de 100 de ani adăpată la isvorul civilizaţiei occidentale, poporul român nu a avut o mai mare sete de adevăr ca în zilele noastre, când curente subversive, întreţinute de „anumita presă“, caută a pune stăpânire pe suflete cinstite dar puţin luminate, cu tendinţa precisă de a le altera judecata şi de a le abate de la servirea interesului naţional. Deaceia, astă-zi mai mult ca ori când, se impune ca gazetarul, care nu este un simplu mercenar al condeiului, ci un slujitor curajos şi dezinteresat la altarul Patriei, se impune ca el să cultive adevărul şi să-l arunce viu şi gol înaintea marelui public, ori-şi-ce s'ar întâmpla.

Aşteptăm această zilnică faptă bărbătească din partea presii, cu suflet românesc, servind interesul neamului, primejduit în desvoltarea lui, de implacabila duşmănie iudaică.

I. C. Cătuneanu

Oamenii veacului

Benitto Mussolini

III.

Dictatura

„Cum le parole non şi mantengono li Stati“.
(B. Mussolini(.

„Statele nu se pot susţine cu vorba“. Comentând pe Machiavelli într'o lucrare celebră întitulată „Preludio al Machiavelli“, cel ce trebuia să devină *Dictatorul Italiei* a înscris această maximă ca o deviză pentru faptele cele mari, pe care voia să le realizeze. Era prima lovitură de stilet, care a pătruns în coastele monstrului demagogiei democratice. Activitatea lui Mussolini din această a treia epocă a vieţii sale — *Dictatore* — a atins apogeul gloriei şi l'a consacrat, pentru totdeauna, ca pe una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei universale. Să vedem deci cum s'a desfăşurat, dela început şi până în ziua, când aşternem aceste rânduri pe hârtie, faza *„Dictaturii“*.

* * *

Reîntors de pe front, sergentul Mussolini îşi reia activitatea la *Popolo d'Italia*. Caracterul ziarului său însă s'a îndreptat, acum făţiş, spre dreapta. Cu viziunea clară a realităţilor politice el recunoaşte, la timp încă, prăpastia neagră a anarchiei, în care ameninţa să se prăbuşească Naţiunea Italiană.

In mica redacţie din Milano se muncea sistematic la conducerea campaniei. In toate birourile zăceau resfirate bombe, granade, revolvere, pentru o eventuală apărare în faţa atacurilor socialiste. Cabinetul de lucru a lui Mussolini eră atât de fantastic încărcat cu arme, încât îi se spunea, din glumă: „cuşca nebunilor“. Mussolini însuşi muncea titanic. Pe uşa biroului său a aşezat o pancartă cu următoarea inscripţie: „Chi entra, mi fa onore. Chi non entra, mi fa piacere“. Singur, retras, tăcut pregătea uriaşele planuri ale marei Revoluţii Fasciste. Ultimul minut al salvării Italiei a bătut! o şovăială de o clipă ar fi avut ca urmare catastrofa.

La 18 Februarie 1919 toate forţele bolşevice erau concentrate la Milano. O massă de 10.000 de muncitori înarmaţi constituia armata luptătoare a drapelului roşu. Intr'un cortegiu gălăgios au defilat pe toate străzile oraşului, provocând primele incidente cu elementele mai moderate.

Ca un răspuns la această desfăşurare de steag s'au strâns, la 23 Martie, o sută patruzeci şi cinci de persoane, din toate straturile sociale, într'o mica sală a Şcoalei de Comerţ, din Milan. Prezidează Mussolini. După o cuvântare vulcanică se înfiinţează o nouă tovărăşie de luptă: *“Fasci di Combatimento“*. Foştii combatanţi se organizează pentru a salva câştigurile victoriei, cucerită cu atâta sânge sfânt, ce a curs la Piave şi Issonzo. Bolşevismul desagregant trebuia stăvilit.

Primele încercări de organizare ale lui Mussolini erau privite cu indiferenţă şi neîncredere, Insă combatanţii luptau înainte. Articolele lui Mussolini devin tot mai imperative şi autoritare.

El voia să creieze o nouă elită socială, care să conducă destinele Italiei după principiile de jertfă şi abnegaţie, încercate sub bubuitul bateriilor şi virajul avioanelor. El numea această nouă elită: *„aristocraţia transeelor“*.

Intre timp greva socialiştilor aliaţi cu comuniştii, era în toiu. Atunci, la 15 Aprilie 1919 s'a produs prima ciocnire între nucleul de miliţie fascistă, care se organizase în jurul lui Mussolini, după principii militare. Scopul şi rezultatul acestei ciocniri a fost complecta devastare a redacţiei şi tipografiei ziarului socialist „Avanti“. Purtarea brutală şi scandaloasă a greviştilor, organizaţi în bande teroriste, revolta pe tot mai multă lume. Paralizarea complectă a oricărei activităţi a produs o deprimare generală. Rezultatele ei funeste erau foametea, care bătea la

uşe. Guvernul *Nitti* era mai neputincios decât un olog.

Fascismul creşte în prestigiu. Devine popular.

Gabriel d'Annunzio a început în acelaş timp campania pentru cucerirea oraşului *Fiume*. Guvernul italian se opune formal. Insă voluntarii lui d'Anunzio îşi fac datoria. Mussolini îi sprijineşte, cu tot avântul, în „Popolo d'Italia". Iar tricolorul italian este arborat în eliberatul port al Adriaticei. Mussolini însuşi îi face o vizită lui d'Annunzio, cu toate ordinile de oprire ale guvernului, care exercita o strictă supraveghere asupra „puşcăriaşului profesional". Insă Mussolini le joacă festa. Sboară la Fiume cu un avion şi se reîntoarce la *Florenza*, unde expune cele văzute, la primul congres fascist din acest oraş (9 Octombrie 1919). Naţionalismul era în continuă refacere şi prodijioasă creştere.

Steaua bolşevismului era în declin. Insuşi *Troţki*, căruia i s'a raportat acţiunea lui Mussolini a declarat delegatului socialiştilor italieni: „Prin Mussolini aţi pierdut singura carte valoroasă, pe unicul om, care ar fi fost în stare să înfăptuiască serios revoluţia".

„Proletariatul" italian însă turba. In Septembrie 1920 toate fabricile sunt ocupate de răsvrătiţi. Proprietarii şi directorii sunt alungaţi. Iar guvernul *Giolitti* respecta vechea maximă liberală: „laisser aller, laisser passer". Atunci intră în acţiune anarchiştii, cu atentate de bombe. In ziua de Crăciun a anului 1921 este aruncat în aer teatrul popular *„Diana"* din Milano, ticsit de spectatori. Sunt: 17 morţi. In fruntea legiunilor sale fasciste, complect militarizate, înaintează atunci Mussolini spre locul catastrofei, pentru a restabili ordinea şi a pedepsi pe cei vinovaţi. La treptele Domului pompos, în faţa căruia a trecut, cu pasul grăbit, falanga fascistă, — stătea binecuvântându-o, Cardinalul — Archiepiscop al Milanului *Ratti*, actualul Papă Piu XI, în plin ornat sacerdotal. Reprimarea a urmat scurt şi energic.

Iar în alegerile din 16 Mai 1921, Mussolini cucereşte 33 de locuri în cameră. Victoria a fost strălucită. In rândurile socialiste a intrat panica.

Insă în Roma fascismul încă nu a pătruns. In Noembrie 1921 se ţine un congres naţional în Augusteumul din Roma. Majoritatea era compusă din clericali, socialişti şi o puternică grupă de naţionalişti. Fasciştii erau încă absenţi.

In Roma se schimbă, rând pe rând, guvernele impotente Nitti Bonomi, Facta.

In August 1921 isbucneşte greva generală a căilor ferate, care s'a întins în toate industriile. Situaţia a devenit insuportabilă. Catastrofa finală — *Revoluţia*, — părea de neînlăturat.

Ducele însă veghează! La 20 Septemvrie ţine un congres la *Udine*, în 24 Septembrie la Cremona. In 24 Octombrie are loc istoricul congres fascist la *Napoli*. După vorbirile solemne şi categorice din Teatrul San-Carlo (Cel mai mare teatru din lume, care întrece chiar şi „Scala"), toată lumea strigă într'un glas: „Ro-ma, Ro-ma, Du-ce, Du-ce, a Ro-ma, a Ro-ma!"

Toată suflarea pretindea cucerirea Romei!

Mussolini pregăteşte un plan genial. Din cei 250.000 miliţieni fascişti, sunt mobilizaţi o sută de mii. In uniforma cămăşilor negre, ei sunt concentraţi în diferitele puncte din jurul Romei. Centrul de acţiune era *Perugva*.

La *28 Octombrie 1921* marea cămăşilor negre îşi revarsă valurile spre Eterna Cetate.

Intr'o disciplină exemplară, cu o tactică desăvârşită şi cu un curaj impunător s'a executat „Marşul asupra Romei", una dintre paginile de glorie ale istoriei italiene.

Guvernul Facta îşi pierde capul. Declară starea de asediu. Lui Mussolini nici că îi pasă! Până seara tot oraşul e ocupat.

In ziua următoare, Mussolini e chemat la Quirinal. Vittorio Emanuelle III îi înmânează decretul de numire a *guvernului fascist*.

Primul act de guvernare a lui Mussolini a fost transportarea acasă a celor 100.000 cuceritori ai Romei. Cheamă pe şeful gării: „In 24 de ceasuri trebuie să-mi expediezi pe toţi, cu trenuri directe". — „Este imposibil, Escelenţă!" — „Tre-bu-ie! M'ai înţeles?" o privire cruntă a subliniat aceste ultime cuvinte. Iar ordinul s'a executat. Romanii se cruceau! Minuni nu mai văzuseră de mult.

* * *

Urmează gigantica activitate de refacere a Italiei. Greva e suprimată. Socialiştii sunt desarmaţi. Francmasoneria e distrusă. Religia creştină e reîntrodusă, în toată splendoarea ei, înlocuind ateismul, ce se înfiripase sub umbra logelor masonice.

Conflictul între capital şi muncă e înlăturat prin concilierea acestor doi factori de producţie. Industriaşul se apropie de muncitori, pentru a stimula înflorirea industriei naţionale. Muncitorii se organizează în sindicate Fasciste, cu temelii solide, care înlocuesc eficace demagogia sindicatelor socialiste. In locul devizei socialiste: *greva*, întră deviza fascistă: *muncă!*

Electrificarea industriei ia proporţii formidabile, încât întrece industria Germaniei. *Bătălia grâului* cucereşte pământul nefertil al Italiei pentru o recoltă bogată, prin-tr'o exploatare raţională.

Politica colonială încearcă să analizeze tendinţa de expansiune asupra populaţiei.

Iar între timp 4 atentate neisbutite contra *Ducelui*, — decorat cu marea Cruce a Ordinului „Sta. Anunciate", având dreptul de-a se numi văr a Regelui, — încoronează nimbul de glorie a lui *Benito Mussolini*.

Unii l'au comparat cu Napoleon. Greşită comparaţie. Amândoi sunt italieni. Amândoi sunt genii. Insă Napoleon a fost un ambiţios, care a fost în stare să-şi părăsească Italia, iar mai târziu, după ce a ocupat'o, cu armatele franceze, a furat o mulţime de obiecte de artă ale patriei sale. Pe când Mussolini munceşte modest, liniştit, curajos energic, neînduplecat, admirat şi venerat de toţi compatrioţii săi, pentru a căror bine el şi-a închinat viaţa şi geniul său.

Caius Bardoşi

Unim glasul nostru cu al ziarelor cu suflet românesc, ce au înţeles să ia apărarea legitimelor cereri ale invalizilor de războiu.

Făuritorii României-Mari se găsesc într'o mizerie de nedescris. Protestăm împotriva celor ce nu vor să ţină seama de glasul ce a răsunat puternic pentru ultima oară a acestor oropsiţi fii ai patriei nerecunoscătoare.

Cerem luarea de imediate măsuri cari să asigure celor ce nu şi-au precupeţit sângele un traian demn de înălţimea jertfei lor.

Două atitudini caracteristice

(Presa democrată din ţară şi atacurile împotriva tineretului studenţesc. Presa naţionalistă din Apus şi mişcarea studenţimei române)

Aşteptăm cu înfrigurare convinşi fiind de binefăcătoarele-i urmări, mai ales după documentata interpelare din zilele trecute în chestia polemicei dintre ultrademocratele *„Adevărul“* şi *„Politica“*, noua lege a presei, sau cum îi zice cu emfază o revistă: *botniţa cea mare.* Necesitatea acestei legi e mai stringentă ca oricând. Avalanşa de rufe murdare ce-şi aruncă în faţă leaderii „pudicei prese traficante“ (termenii aparţin dicţionarului hefterian), rufe ce trebuesc spălate în familie mai aleas că aparţin celor două specimene cu un bogat cazier la Siguranţa Generală, o pretinde. Această polemică ce a căzut în trivialitate de limbaj, ar trebui să fie un categoric avertisment pentru lectorul inconştient ce încurajează prin banul său apariţia şi desfacerea acestor imunde produse ale fanteziilor morbide, puse în serviciul de bursă al alarmismului antinaţional.

Cloaca din Sărindar demascată total agonizează, primind în văzut opiniei publice lovitura mortală prevăzută dealtfel în Thora de rabinii redactanţi, clari întrevăzători ai degenerescenţei urmaşilo[illegible]cărora neîndurătorul Fatum le[illegible]ata păcatelor strămoşeşti.

Vom asista im[illegible]pasibili poate la procesul de lichidare al oficinelor de presă din mijlocul căro[illegible] capul plin de tărâţe al unui B[illegible]ah Brănişteanu, crezându-se me[illegible]tor intelectual lansează cu o de[illegible]nţată neruşinare întru educaţia cetăţeanului paşnic, o proză ce se vede cât de colo că nu poate fi decât elucubraţia unui precupeţ de usturoi democratic.

Clica de defaitişti jidani şi puşcăriaşii români, de sub grasa oblăduire a bancherului aventurier cu pretenţii de autor dramatic băştinaş Aristide Blank, va fi chemată ca mâine să compară în faţa justiţiei pe care a defăimat-o, dar căreia nu i-a căzut încă legătura de pe ochi. Pentru noi, „apaşii gazetăriei“ de azi, nu vor mai exista.

Dar ca mâine la *Tel-Aviv* şi *Ajuleh* vre'un jidănaş botezat cu o lamă de fier în loc de apă, va vorbi generaţiilor de tinere năpârci ce trebuesc să se obişnuiască cu ideia că ultima reşedinţă le va fi *Uganda,* despre un *Brănişteanu, Honigmann, Socor* şi *Graur* născuţi în fundul Herţei, dar cari lucrau odată ca'n poveşti, pe pământul ospitalier al României deparazitate, pentru fericirea poporului lui *Iahve-Kadoş,* secondaţi de hahalerele umanitarismului bagatelizat: *Costaforu* şi *Mille.*

Colţul de la Capşa va pierde parte din obişnuiţii de la şase seara, cari insolent, făcându-şi toaleta măselelor cariate, sfidau pe studentul român ce trecea grăbit în spre biroul ce-i extenuează fizicul, dar care îi furnizează o amară bucată de pâine, şi asta din cauză că părinţii lui robi ce poartă jugul capitalismului exotic, trebuiesc să îmbuibe enoraşii politici ai partidului cu iţarii tricolori.

Vom scăpa de tortura de a mai ceti compoziţiile esteţilor virgulei şi a semnelor de exclamare, vom scăpa de abundenţa de interjecţii şi de a mai fi în curent cu zelul de apărare şi susţinere a tuturor indivizilor certaţi cu legea şi de a mai digera nemistuibilele pledoarii ale avocatilor tuturor curentelor de subminare ale aşezămintelor de stat. Echivocul gazetăresc, anonimatul laş va dispare, căci speculanţii demagogici ai întâmplătoarelor dezagremente minoritare îşi au soarta pecetluită. Curajul de a te manifesta grafic, fugind de răspundere nu va mai fi decretat sistem, căci susţinerea propriilor opinii şi onestitatea va trebui să conducă în toate împrejurările profesionistul ce va întra mâine în sanctuarul presei cinstite româneşti, atunci cu drept cuvânt: *cea de a patra putere în stat.*

Vizitii umanităţii naufragiate, masacratorii ortografiei şi sintaxei române precum şi turpitudinile morale eşite la suprafaţă prin condeiul mânuit cu o relativă abilitate şi-au trăit veleatul.

Această arhicunoscută presă prin atitudinea-i criminală a alimentat conştient şi continuu Jidovimea internaţională cu ştiri false, iar recolta de înjurii ce culegem azi: lor li-se datoreşte. Sunt alţii însă în măsură de a privi problema din punct de vedere general şi de aceia mă mărginesc a scrie lucruri ce ne privesc direct.

Din ziua în care studentul român a început lupta ce a isvorât din cele mai profunde nevoi organice ale acestei ţări şi a fost dictată de grija urgentă de a se apăra prin toate mijloacele interesele vitale ale acestui neam, ticăloşii ce vor amuţi pentru totdeauna mâine au început campania de denigrare în contra acestui corp de elită, recunoscut de toată suflarea românească drept: *avantgardă a conştiinţei naţionale.*

Atunci când simţul nostru de demnitate ne impunea să punem la respect Jidanii ce se obrăzniceau, Sărindarul urla ca din ghiara morţii.

Prin pana vândută duşmanului nostru de moarte, s'a scurs numai venin împotriva tineretului condus în lupta pentru revendicările-i cinstite de: naţionalismul moştenit prin tradiţie.

Acest naţionalism este isvorul nesecat al culturei noastre, este factorul progresului şi de cum vom vedea realitatea şi de modul cum îl vom aplica la viaţa practică depinde viitorul nostru.

Am spus că prin tradiţie l'am păstrat şi că ne călăuzeşte astăzi. Este un afirmativ categoric: E legătura indisolubilă între ceiace am fost, ceiace suntem şi ceiace vom fi. Tradiţia păstrează naţionalismul.

Prin ea s'a înfiltrat acest naţionalism determinant al atitudinei noastre în toate generaţiile şi tot prin ea s'a contribuit la fortificarea şi amplificarea influenţei lui.

Tradiţie pe pământul românesc la Jidani? La ei ce-şi au obârşia din vreun neguţător de haine vechi din Cartierul Văcăreşti? Legături cu trecutul acestui popor spoliat? În veci nu.

Dar la noi: Trecând din etapă în etapă, dintr'o formă mai veche într'alta mai nouă, mergând nu spre omogenizare, ci spre diferenţiere continuă, tradiţia dublată de naţionalismul nostru intransigent şi creştin erarhic va rămâne ca un fir conducător, ca o lege supremă, cu influenţa dătătoare de ton în fenomenele generale.

Dintr'un început în majoritatea cazurilor fii de săteni studenţi au luat ca bază a doctrinei lor: *naţionalismul tradiţional* ce pulsează mai cu putere în sufletul ţărănesc, căci leagănul lui se află în massele populare. Studenţimea de azi nu mai crede în fetişele demodate şi prăfuite cărora le oficiază un exaltat cult ruginiţi mentali, ci pretinde imperativ ca toţi cei cu dragoste de ogorul străbun să servească pe faţă cultului religiei, tronului şi patriei.

Am fost şi rămânem naţionalişti intransigenţi legaţi de trecutul glorios al neamului întregit prin puterea tradiţiei moştenită din tată'n fiu.

Acești dentiști frauduloși provin din foști servitori, birjari, instalatori de canaluri, lipitori de cauciucuri, dansatori prin varieteuri, șoferi de automobile etc, etc.

Mulți din ei n'au 4 clase primare, iar unii nu știu scrie și citi — și fuseseră admiși la practica dentisticei de o comisie prezidată de d-l Prof. Dr. M. Minovici.

Acestei pleve sociale, actualul ministru al sănătății publice vrea să-i deschidă ușile învățământului superior prin crearea numitei școli; vrea să vi-i dea de colegi, îndepărtându-vă dela practica stomatologiei, contând pe indiferența și lipsa d-voastră de energie, bătându-și joc de sănătatea publică pe care e dator s'o apere, toate lucruri ce i-au fost aduse la cunoștință, fără a fi reușit să-l decidem de a renunța la ele.

La această stranie și periculoasă soluție și-a dat avizul favorabil o minoritate a profesorilor dela nenorocita facultate de medicină din București in cap cu d-l Prof. Bălăcescu, moștenitori și continuatori ai operei acelui dispărut profesor care a dat de râpă această facultate[1]), gloria Universităților române de acum câte-va decenii.

Contra acestei soluționări a protestat până azi facultatea de medicină din Cluj și Asociația medicilor stomatologi din țară. E în curs protestul studenților dela Cluj.

Acestor viitori colegi ai D-voastră li se cere ca condiții de admisibilitate în școală:

1. Să dovedească că fiind complect ignoranți au fost respinși de comisia de revizuire.
2. Să dispună de o sumă de 20.000 lei cu cari să contribue fiecare la crearea numitei școli și.
3. Să contribue cu câte 10.000 lei la cheltuelile de instalare de care vom vorbi imediat.

Am propus ca să li se ceară dacă nu 4 clase de gimnaziu, cel puțin 4 clase primare, și nu ni s'a primit propunerea.

Necerându-li-se nici o dovadă de cultură, *de cetățenie română*, de satisfacere a obligațiunilor militare, etc., etc., toți străinii s'au repezit, ca corbii pe cadavru, cerând să fie admiși la practica denstiscticei și împingând îndrăzneala până acolo în cât amenință statul cu procese imaginare pe motivul că le-ar răpi drepturi câștigate, fapt ce a intimidat foarte pe d-l ministru al sănătății publice, care, la rândul său, caută să intimideze pe alții.

Ministerul sănătății publice afirmă că sunt 600 de indivizi de aceștia amenințați a rămâne muritori de foame, dacă nu vor căpăta dreptul să practice dentistica.

Este un neadevăr sfruntat din cauză că toți aceștia fiind mecanicieni dentiști, adică technicieni, câștigă colosal de mult prin meseria lor. Să muncească deci înainte ceeace au învățat.

Dacă dela 600 de inși se cere câte 20.000 lei, se spune că cu această sumă de 12 milioane de lei se va creia școala!

Cele 6 milioane, cari ar rezulta din taxa de 10 mii de lei ce li se mai cere, ar fi destinată să fie împărțită consorțiului interesat[1]) ca această școală să ia ființă, și care depune toate insistențele pe lângă dl ministru al sănătății publice.

Iată ce se poate citi în corespondența, pe care secretarul asociațiunii fradudulоșilor (600 respinși de comisia de clasare 1923—24), o are cu unii din ce cari vor urma această școală!

In scrisoarea cu data de 21 Octombrie 1926 el spune:

Stimate coleg,

„Sunteți publicat pe lista ce *mi-a remis-o pe cale oficială Ministerul Sănătății sub No. 229 cu dosarul No. 317.*

„Taxa de înscriere este de lei 10.000, iar *taxa întreg anului școlar este de lei 20.000.* „Inscrierile se fac la Asociația noastră.

In scrisoarea cu data de 27 Octomvrie 1926, acelaș secretar scrie:

Stimate coleg,

. . . . Școala va începe a „funcționa la 1 Ianuarie 1927: *în ce „privește cei din provincie asociația „noastră a căpătat promisiuni că li „se vor face avantagii, cari să-i satisfacă în limitele posibilului.*

. . . . Totuși *Asociația noastră „are promisiunea formală a Ministerului că în urma recomandării făcute de asociație, va putea acordu „reduceri de taxe pentru acei lipsiți „de mijloace.*

Asociația frauduloșilor știa[2]) deci dela 27 Octombrie 1926 când va începe să funcționeze școala, iar expunerea de motive și proiectul de lege al miniștrilor sănătății publice și instrucțiunii au fost înmânate Consiliului legislativ la începutul lui Decembrie 1926.

Este destul de elocuent!

Iată dovedit pe bază de acte oficiale rușinoasa cârdășie între un Minister din țara românească și o asociație de frauduloși de specia celor arătați mai sus! Și e bine de știut că medicii stomatologi n'au fost consultați niciodată, sub nici o formă.

Afirmația din scrisoare că, celor lipsiți de mijloace li se va acorda avantaje, care să-i satisfacă în limitele posibilului trebue citită: cei fără mijloace de a trăi un an în București, la școală, vor fi lăsați la vatră, ca să-și vadă de ocupațiuni, iar când va fi vorba de căpătat diploma vom veghea noi (asociația frauduloșilor cu Consilierul lor juridic, avocatul cu trecere și la ministerul Sănătăței ca și la alte instanțe).

Școala aceasta se întemeiază pe un principiu imoral: Statul vinde dreptul de a practica o ramură a medicinei primului venit care ar dispune de o sumă de 30.000 lei adunând cu talerul de la fie care fraudulos câte 20.000 lei cel puțin.

Ce va zice străinătatea? Cum vor interpreta faptul talentații noștri dușmani, [illegible] nu interesează nici Consorțiul nici pe d-l ministru al sănătății și ocrotirilor sociale!

Concluziunile trăgeți-le Dv., Domnilor studenți.

Dar reflectați și la o altă consecință: cine garantează că, acest început odată făcut, nu va veni mâine — poimâine un alt ministru și constatând că numărul oculiștilor sau al medicilor legiști este prea mic față de întreaga populație a țărei, nu va da dreptul să practice oculistica sau medicina legală toți servitorii oculiștilor și toți autopsierii?

Care ramură a medicinei n'o poate prinde un servitor inteligent în câteva luni de zile? Oare eu n'am în București un fost servitor care practică dentistica?

Pentru ce atunci Dv. ați mai munci să obțineți titlul de doctori în medicină dacă aceasta vă este prespectiva?

Care din Dv. va mai avea curajul, sau lipsa de demnitate, să mai practice Stomatologia când puternicii zilei de la începutul anului 1927 vă dă astfel de colegi?

Pe ce motive s'ar refuza cererea unei Cocote bătrâne dar bogate,

1) Răposatul Toma Ionescu.

1) Compus din G. Banu, secretar general Bălăcescu, Decanul Facultații Sepeanu (Jidan) avocat.

2) Această știre nuo puteau obține decât de la Dl G. Banu, secretar general al Ministerului, bine înțeles pentru-că a luat bani. Mituirea înaltului funcționar s'a dovedit cu acte de către autorul acestui apel; iar Ministerul a ordonat ce anchestă spre a arunca praf în ochii publicului.

care pe lângă avere, dorind să aibă și o situație socială, ar cere, ca în schimbul unei sume de bani, să i se dee și o înaltă demnitate în stat, din cele rezervate femeilor oneste?

Și credeți Dv. că femeile nu s'ar opune cu toată energia?

Și gestul pe care de sigur că l'ar face femeile, să nu fiți capabili să'l faceți și Dv. viitorul țărei?

Ar fi ceva ce mintea mea refuză să creadă!

Acum că vi s'a arătat adevărul și realitatea, vă rog și vă cer ca, în mod demn, să vă alăturați protestului nostru, al studenților și facultăței de medicină din Cluj, și cu toți să cerem ca nelegiuirea proectată să nu devie realitate de oarece reputația țărei va fi compromisă, sănătatea publicului va fi primejduită, prestigiul învățământului nostru superior va fi pentru vecie știrbit, iar Dv. veți fi puși în imposibilitate de a mai face stomatologia pentru motivele arătate.

Mișcarea Dv. va fi primită cu simpatie de toți cei cari își iubesc țara și neamul.

Să cereți alături de noi crearea de catedre de clinică stomatologică, cum se cere de decenii și cum există la Cluj, ca ministerul sănătăței să aplice legile relative la dentiști așa cum au fost votate și promulgate, iar nu cu de la sine putere să suspende aplicarea lor cum face azi; ca la înființarea învățământului stomatologic să fie consultați medicii cunoscători ai chestiunei; ca să nu se mai creeze catedre pentru vanitoși și nerăbdători ci numai pentru trebuințele învățământului.

Porțile învățământului superior să nu se deschidă de cât celor, cari îndeplinesc condițiunile cerute studenților pentru a fi admiși în celelalte facultăți.

Rezolvirea practicei dentistice nu se poate face de cât prin întroducerea de clinici stomatologice în toate facultățile de medicină din țară.

Incompetenții, ignoranții și samsarii de afaceri veroase să nu se mai amestece în chestiunile de învățământ superior, pentrucă rușinea și oprobiul nu se resfrâng asupra lor, ci asupra bietei noastre țări.

Mai trebue apoi să știți că cei destinați a fi elevii acestei școli sunt numai streini de neam și țară, în imensa majoritate veniți de peste Nistru din Galiția, cei mai mulți necunoscând limba țărei.

Ajunge că legea Mârzescu din 1923 a distrus principiul câștigat la 1893 ca dentistul să fie Doctor în medicină. Să nu mai fim dați înapoi cu altă jumătate de secol cel puțin, dacă se va vota legea, pe care o combatem.

București, Ianuarie 1927.

Președintele Asociației medicilor stomatologi din țară

Dr. D. D. Niculescu

București, str. Batiștei No 3.

Conferințe.

Indrumări naționaliste pentru viața economică.

Conferința dlui Prof. I. C. Cătuneanu, Președintele Regionalei L. A. N. C. Cluj

Duminecă în 30 Ianuarie a. c. a avut loc prima conferință, ținută de dl profesor universitar *I. C. Cătuneanu* în cadrele Reuniunei Comercianților, Meseriașilor și Industriașilor români din Cluj, la Camera de Comerț din loc.

Dl prof. Cătuneanu și-a început conferința spunând că, o societate profesională, care îngrijește de interesele românilor, nu trebue să facă politică, pentrucă politica înseamnă tabere și produce desbinare.

Comerțul, meseriile și industria ca și agricultura fiind isvoare de bogăție, trebue să aparțină conaționalilor, altfel puterea în stat încape pe mâna străinilor.

România fiind un stat național, clădit cu puterile noastre, fără ajutorul minorităților, și pentrucă suntem în majoritate trebue să ducă o politică de luare în stăpânire a acestor două isvoare de bogăție.

Această politică guvernele noastre dovedesc că au urmat-o prin reformă agrară, rămânând să o continue în a doua ramură, unde e mai greu, pentrucă e vorba de iscusință, specialitate și capital.

Deținătorii bunurilor se concentrează la orașe și sunt aproape toți străini.

Instrăinarea se explică prin viregia vremurilor și uneori nemernicia noastră cum este cazul în orașele Moldovei.

Politica națională are ca țintă: românizarea orașelor prin întroducerea elementului românesc în măsură preponderentă în aceste ramuri de activitate. Aci însă întâlnim concurența minoritarilor, cari sunt de două feluri. Creștină și jidovească. Minoritățile creștine sunt cele cu cari sperăm să ne înțelegem cu timpul, dacă vor pricepe că România e un stat național, indestructibil, a cărui bază e dreptatea săvârșită prin realizarea principiului naționalităților recunoscut prin toate tratatele de pace. Cu minoritatea creștină avem o bază comună de apropiere care e religia creștină cu morala ei.

Minoritatea jidovească stă altfel cu situația.

Jidanii formează o nație a cărei străduință seculară a fost să nu se amestece cu nimeni. Jidănimea păstrându-și curăția de rasă e dominată de ambiția de-a acapara bunurile pământului pentru a ajunge la o dominație universală. Această politică o urmăresc și la noi cu tenacitate.

Ca să ajungă la domnia lumei, le trebue finanța și puterea maselor muncitorești Spre a se pune în contact cu massele muncitorimii și cu clasa de mijloc a societății, au pus mâna pe presă, care e cel mai eficace instrument de propagandă.

Spre a falșifica mentalitatea muncitorilor, au inventat *socialismul* a cărui țintă e *dărâmarea capitalismului*, propagând lupta de clasă pentru realizarea acestui plan.

Intreaga teorie este ticluită pentru societatea creștină.

In sânul națiunii jidovești nu există lupta de clasă.

Proletariatul jidovesc trăește în complectă solidaritate cu capitalismul jidovesc.

De-aici rezultă ipocrizia teoriei socialiste.

Lupta de clasă e bună numai pentru creștini, pentru a destrăma actuala organizație a societății. La ce rezultate dezastruoase duce lupta de clasă ne-a dovedit-o Rusia sovietică condusă de Jidani, unde a adus sărăcie, mizerie, răsboiu civil, foamete și moarte.

Nouă nu ne trebue lupta de clasă, ne trebue armonia între clase.

La un popor cu viața normală trebue să existe o clasă producătoare de materii prime, una de mijloc a comercianților, meseriașilor și industriașilor și una conducătoare în care poate pătrunde ori-cine s'a remarcat prin cultura sa, prin o inteligență deosebită, energie luminată și talent.

România e la începutul formării

unei clase mijlocii şi deaceea trebue să ne păzim de cursa socialismului pe care jidanii ne-o întind.

Crearea unei clase mijlocii este stabilirea unei condiţii necesare de a putea lua în stăpânire isvorul de bogăţie ce rezultă din comerţ, industrie şi meserii.

Dacă acest isvor de bogăţie nu ajunge în mânile noastre, oraşele rămân înstrăinate, iar poporul român concentrat la sate va fi redus în starea locuitorilor din colonii, cari lucrează zi până'n noapte pentru producerea de bogăţii destinate stăpânilor străini dela oraşe.

Această situaţie nu se poate tolera.

Politica statului român trebue să ducă la acea ţintă de-a ridica pe Români în clasa de mijloc în proporţia numărului populaţiei româneşti din întreagă ţara faţă de minorităţi.

Mijloacele.

Ne trebue o politică de stat adecă unitate de program, respectată de toate partidele cari vin la putere, deci continuitate.

Această politică de stat trebue să aibă în vedere crearea de *căminuri de ucenici* pentru surplusul energiei dela sate să poată veni la oraşe, să poată trăi şi să-se pregătească pentru a forma clasa de mijloc.

Se mai cere *acordarea de credit* eftin tuturor comercianţilor, meseriaşilor şi industriaşilor români.

Banca Naţională, în primul rând, are datoria să se ocupe cu rezolvirea acestei probleme.

Se mai cere *solidaritate* între români, ceace înseamnă nu numai unirea perfectă între membrii unei asociaţii ci şi sprijinul societăţii româneşti acordat reuniunilor de comercianţi, meseriaşi şi industriaşi români.

Sprijin material prin aceea că românul are datoria să ajute pe ai săi prin cumpărări şi comenzi şi mai ales statul să ducă o politică aşa fel ca furniturile să şi-le procure dela români, stabilind principiul că la condiţii egale de preţ, românul trebue preferit totdeauna.

Românizarea oraşelor nu e operă uşoară dar dacă ne încordăm puterile, se poate ajunge la rezultatul dorit pentrucă din istoria neamului putem trage învăţătura, că cele mai grele poziţii de cucerit le-a dobândit când s'a făcut sforţarea supremă a întregii naţiuni.

Dacă naţiunea întreagă îşi va uni toate puterile pentru cucerirea poziţiilor economice din mânile străinilor în special jidani, va isbuti să le recucerească. Căci totul se poate realiza prin *solidaritate*.

Conferinţa d-lui prof. Cătuneanu s'a sfârşit în ropotul de aplause frenetice ale industriaşilor, comercianţilor şi meseriaşilor cari, prin glasul inimosului lor preşedinte *Dr. Adrian Iacob,* i-au mulţumit dlui profesor pentru luminoasele sfaturi şi directive, pe cari le-a traşat în savanta dsale conferinţă.

Cr.

O rectificare

Primim la redacţie două scrisori, pe cari le publicăm în întregime.

Către onoratul Comitet de redacţie al revistei „Infrăţirea Românească“ Cluj

In virtutea dispoziţiunilor legei presei Vă rugăm să binevoiţi a

rectifica

în condiţiunile prevăzute de lege, următoarele :

Ad. No. 17—18 din 1926. pag. 20.: „O jidoavcă e profesoară la Univ. din Cluj.“

1. Nu corespunde adevărului, că dr. Irina Götz ar fi evreică. Este însă adevărat, că m'am născut dintro familiă burgheză, germană, rom. cath. Fapt ce se poate dovedi cu documente circa pentru 100 ani.

2. Nu corespunde adevărului că am fi luat parte activă, ca bolşevic militant, în timpul revoluţiei roşii a lui Bela Kun.

Ad No. 19—20 din 1926. pag. 19.: „Rectificare.“

3. Nu corespunde adevărului că s'ar fi făcut vreo menţiune despre dr. Irina Götz în romanul fraţilor Tharaud cu titlul „Quand Israel est roi.“ Este deci inexact, că prin acest roman s'ar putea dovedi participarea noastră în revoluţia maghiară. Fapt ce se poate dovedi prin citirea romanului din chestie.

Ad. No. din 1927. pag. 12. : Cei nechemaţi, să plece !

4. Nu corespunde adevărului, ca dr Irina Götz a fost asistentă la catedra de fiziologie din Budapesta până la 1918, când cu ajutorul comuniştilor lui Bela Kun, destituind pe profesor, a ocupat ea catedra.

Este însă adevărat, ca dr Götz a fost asistentă la Institutul pentru fiziologie animală a ministerului de agricultură maghiar până la 1920. Cu atât mat puţin la putut izgoni pe profesorul Tangl, căci acest profesor decedase deja în 1917. — Faptul se poate dovedi prin documentele depuse la arhiva facultăţii de medicină Cluj.

5. Nu corespunde adevărului, că Irina Götz a refuzat să ţină examene cu studenţii în ziua de sâmbătă, chemându-i pe ziua următoare adeca sâmbătă.

Este însă adevărat, că dr Irina Götz a ţinut examenele întotdeauna în timpul fixat de către decanat, cu excepţia când directorul institutului a reclamat sala de examen pentru scopurile sale. Fapt ce rezultă şi din planul oarelor: predă în fiecare sâmbătă şi se ocupă cu exercitările studenţilor 4 oare. — Acest fapt se poate dovedi atât cu studenţi din anul trecut în număr de circa 320 mediciniştí din anul 1 şi 2 şi farmacişti din anul 1 cât şi cu cei din anul curent în număr aproximativ de 280.

Onorat Comitet! Vedeţi, eu îmi limit cererea echitabilă şi legitimă strict între condiţiunile legale, fără vre-o patimă dealtcum justificată şi aşi ţine mult, să putem tranşa cauza evitând procedura înaintea instanţelor.

Cluj, la 21 Ianuarie 1927.

Dr. Irina Dienes-Götz.

Către onoratul Comitet de redacţie al revistei „Infrăţirea Românească“ Cluj

In baz[illegible]poziţiunilor din legea presei V[illegible] să binevoiţi a *rectifica*, în condiţiunile prevăzute de lege, următoarele :

ad No. 17—18 anul 1926. pag. 20 „O jidoavcă e profesoară la Univ. din Cluj“.

1. Nu corespunde adevărului ca dr. Ladislau Dienes ar fi evreu. Este însă adevărat, că m'am născut dintr'o familie maghiară nobilă în religie ev. ref. Fapt ce se poate dovedi cu documente cel puţin 400 ani.

2. Nu corespunde adevărului, că am fi luat parte activă, ca bolşevic militant, în timpul revoluţiei roşii a lui Bela Kun.

ad. No. 19—20 anul 1926. pag. 19 : Rectificare“.

3. Nu corespunde adevărului că în romanul fraţilor Tharaud cu titlul „Quand Israel est roi“ s'ar fi făcut menţiune despre dr. Ladislau Dienes. Astfel nu poate fi considerat acest roman drept dovadă, că am luat parte în revoluţia maghiară. Fapt care se poate constata prin o singură citire a romanului amintit.

Ad. No. 23—24 anul 1926. pag. 9. : „Cine este Dienes László ?“

4. Nu corespunde adevărului cu

dr. Dienes Ladislau aş fi infiinţat o bibliotecă a „tineretului muncitor", cu sediul în loja francmazonă.

5. Nu corespunde de adevărului, că eu Dienes Ladislau aş fi furat 142.000 bucăţi de cărţi de la particulari ei dela diferite soeietăţi.

6. Nu corespunde adevărului, că eu aş fi ordonat devastarea celei mai mari tipografii şi casa de editură creştină din Budapesta.

7. Nu corespunde adevărului, că eu aş fi declarat la protestarea directorului acestei instiiuţii: „trebuie să distrugem tot ce esfe creştin."

8. Nu corespunde adevărului, că consiliul bibliotecilor sub şefia mea a hotărît infiinţarea unei imenze biblioteci panizralite.

Toate aceste au apărut şi în ungureşte, dar treducerea este şi arbit. rară. Dacă aceste s'ar fi întâmplat, s'au făcut în complecta lipsa lui Dienes Ladislau.

ad. No. 5 *anul 1927*. pag. 12: „Cei nechemaţi să plece".

9. Nu corespunde adevărului, ca or Dienes Dadislau ari fi înfiinţat în Budapesta o bibliotecă a „tineretului muncitor" pe timpul lui Bela Kun cu sediul în loja francmazonă.

10. Nu corespunde adevărului, că eu dr Dienes Ladislau ar fi furat în timpul revoluţiei din 1918 un număr de 142.000 cărţi dela particulari diferite societă[illegible]zându-le librariei Friedmann [illegible]j.

11. Nu coresp[illegible]adevărului, că aş fi redactor la [illegible] ziar jidovesc din Cluj.

ad No 5 pag. 11: „Provoçarea dela Hotelul New-York"

12. Citarea arătată sub 1 de sub coloana a treia, din articolul cu prins în revista Korunk, redctată de subsemnatal pr Dienes Ladislau, nu acopertextul original.

In shimb textul original este următor: „A megnyomorodott spanyol, bulgár, magyar, román, lengyel polgárság eladta lelkét a leghitványabb oligarhiának, care în traducere este următorul: „Cetăţeanul spaniol, bulgar, maghiar, român, polon decăzut în miserie şi-a vândut sufletul oligarhiei celei mai nemernice".

Onor t Comitet! Totodată Vă rog să binevoiţi a înceta cu acuzar, că revista de sub conduerea mea ar ataca în continuu religia creştină. Care atac evident, că este bazat numai pe o greşeală.

Cluj, la 20 Ianuarie 1927.

Cu stimă:
Dr L. Dienes.

Ţi-e lehamite de atâta **„nu corespunde adevărulni"** *dar veţi şi vedea îndată, domnii mei, cum corespunde de minunat.*

La punctul 1 din ambele scrisori nu putem zice nimic, de altfel noi credem, că cei doi sub-semnaţi sunt jidani. D-lor scriu, că pot dovedi cu documente de sute de ani, dar noi nu le-am văzut. Intr'un număr anterior am cerut documente de circa 40 ani de când ar fi datând D-na Götz, dai nu ni s'au produs. In ce priveşte documentele D-lui Ladislau Dienes, cari datează de 400 ani, noi am citit într'o Istorie pragmatică a Ardealului, — numele autorului ne scapă — că la cutea lui Ştefan Báthory a existat un personagiu cu numele Dienes, care ar fi fost în banda lui Basta, când a ucis pe Mihaiu Viteazul, dar nu credem că pielea de câne despre care aminteşte D-l Ladislau, ar moşteni-o dela acest mercenar.

La punctul 2: care va să zică n'aţi fost bolşevici activi? Daţi-ne voie să citām în traducere românească din cartea Dr. **Szabó László „A bolsevizmus Magyarországon**. *A proletárdiktatura okirataiból (Bolşevizmul în Ungaria. Din documentele dictaturei proletariatului) Budapest 1919. Cenzurat: Antonescu, Pag. 34—35: „In noaptea de 21—22 s'a format guvernul sovietic după cum urmează:*

Preşedinte: Gaibai Sándor... etc. Comisari ai poporului pentru capitală; Vincze Sándor, Preusz Mór, Dienes László (Ladislau.)

Pagina 75: „La Universitate pe cei mai mulţi profesori i-au scos şi au numit profesori noi: în mare parte oameni tineri, cari mai înainte au fost radicali, în timpul dictaturei au devenit comunişit intransigenţi. Pe aceştia şi i-a ales (după sprânceană N. R.) Kunfi pe timpul când era ministru sub regimul lui Károlyi... etc. urmează numele savanţilor-surogat: Laczkó Géza, Szirtes Zsigmond, Varjas Sándor, Fülep Lajos, Czebe Gyula, Révai József, Trosztler József, Honti Dezső, Popovics Iván, Alexics György, Obál Péter, Meller Simon, Hevesi György, Dienesné Götz Irén, Wilde János, Mannheim Károly, etc.

Ii înşirăm pe toţi se poate să se fi strecurat câte unul pe la noi, atragem atenţiunea bunilor români, dacă întâmplător vor da peste câte unul, să le rupă picioarele.

Cine te-a pus dle Ladislau să-ţi cocoţezi nevasta la catedră, ca să te te tradeze, că ai fost ministru bolşevic. Dacă ea nu era în cartea Dr-lui Szabó, dta puteai nega că eşti acela dela pagina 35. Mai bine o lăsai în modesta-i ignoranţă.

Să nu uităm chestia cu tot aşa zisul roman „Quand Izrael est roi". Mai întâiu nu este roman, ci o naraţiune a evenimentelor revoluţiei din Ungaria, dle literat Dienes. In caz că ar fi roman n'ai avea dreptul să te superi, dta nu ştii că în romane sunt în mare parte personagii fictive?

In chestia cu hoţia de cărţi şi altele, descurcă-te dle Dienes mai întâiu cu cei dela „Szabad szó" şi revista „La croix" dacă nu au scris tot ce ai făcut, când erai ministru în banda tâlharilor din 1919.

Mai departe nu mai avem loc să trecem peste toate punctele înşiruite în polilogia ce ne-aţi trimis. Textele citate explică tot, şi documentează, despre ce dvoastră spuneţi, că nu corespunde adevărului.

Şi apoi la urma urmei de ce vă lăpădaţi de rasa ai cărei fii sunteţi şi chiar cu ajutorul unor documente aşa de vechi.

Infrăţirea Românească

Noui înscrieri în partidul liberal Ziarul liberal „Dunărea de jos" din Brăila, scrie următoarele în numărul său din 13 Ian. 1927:

„Astăzi publicăm aici mai jos lista nouilor partizani, cari au cerut şefului nostru, dl Leonte Moldovan, în preajma sărbătorilor, să fie înscrişi în partidul naţional-liberal".

Printre noii înscrişi sunt: *Leopold Brandt, I. Brandt, Herşcovici Şmil Bercu*, Henrich Şmil, *David B. Silberstein, Iosif B. Enzer, M. S. Schreier, Jean Blechner* etc.

Ziarul suscitat încheie:

Dl Leonte Moldovan, preş. org. naţ.-liberale din oraş şi judeţ, a luat hotărârea ca toţi nouii noştri partizani să fie convocaţi la clubul nostru dela *Goldenberg*, pentru un schimb de vederi şi legarea pretiniei".

Din parte-ne felicităm partidul liberal pentru noile achiziţii făcute din rândurile celor cu lipsă la cântar şi nu dorim decât să-şi mai aducă câte-odată aminte de cuvintele marelui bărbat de stat I. C. Brătianu, care avea cu totul alte păreri despre Jidani, decât urmaşii lui din zilele anului 1927.

Credeam că după moartea lui Alecu se va face purificarea partidului, însă vedem că dacă a murit Porcu, tot mai trăesc porcii, cari calcă pe urmele dispărutului.